

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: X, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2023, č. j. OAM-5330-33/ZR-2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného 29. 11. 2023, č. j. OAM-5330-33/ZR-2023, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 13 466,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2023, č. j. OAM-5330-33/ZR-2023, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

cizinců“), zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu a dále podle ust. § 871 odst. 3 téhož zákona jí stanovil lhůtu k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně především namítala, že lhůta pro vycestování je nezákonná, protože odporuje Evropské úmluvě o lidských právech a svobodách (dále jen „Úmluva“). Napadené rozhodnutí totiž z hlediska norem mezinárodního práva představuje vyhoštění cizince s povoleným pobytem a jako takové je vykonatelné až po vyčerpání všech prostředků, které zákon cizinci k ochraně poskytuje. Pokud žalobkyně podává tuto žalobu, nemůže být nucena k vycestování z území, dokud o žalobě nebude rozhodnuto. Žalobkyně s odkazem na nález Ústavního soudu (Pl. ÚS 25/97 ze dne 13. 5. 1998) uvedla, že pojem „vyhoštění“ (expulsion, expulse) tak, jak je používá Úmluva je pojmem mezinárodního a nikoliv vnitrostátního práva. Z uznávané literatury k tomuto ustanovení vyplývá, že pojem „vyhoštění“ musí být chápán jako autonomní institut, nezávislý na definici podle vnitrostátního práva, a představující jakékoliv opatření vynucující odjezd cizince z území, vyjma extradici. Stejný právní názor vyjádřit Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32.
3. Jedná se tedy o opatření spočívající ve vynuceném opuštění území cizincem, který na území oprávněně pobývá. Na žalobkyni se proto vztahují veškeré mezinárodní záruky práv, které se vztahují na cizince, který je vyhošťován. Podle žalobkyně je zrušení jejího povolení k pobytu spojené s povinností opustit území České republiky (dále jen „ČR“), bez možnosti získat jiné pobytové oprávnění, aniž by její území opustila, „vyhoštěním“ z hlediska mezinárodního práva. Mimo jiné, to znamená, že se na ni vztahují rovněž procesní záruky podle čl. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Protokol č. 7 zakotvuje procesní práva cizince, jehož se týká rozhodnutí o vyhoštění, mj. má právo dát přezkoumat svůj případ, zároveň cizinec může být vyhoštěn před výkonem práv uvedených v odstavci 1 a), b) a c) tohoto článku, je-li takové vyhoštění nutné v zájmu veřejného pořádku nebo je odůvodněno zájmy národní bezpečnosti. Z napadeného rozhodnutí však není možno dovodit nutný zájem na okamžitém výkonu vyhoštění z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Žalobkyně má proto právo na ochranu před výkonem vyhoštění do doby, než bude rozhodnuto o její žalobě. Výrok II. napadeného rozhodnutí je s tímto v rozporu, protože výkon vyhoštění váže na právní moc rozhodnutí nebo na propuštění z výkonu trestu, bez ohledu na to, zda žalobkyně podá na svoji ochranu správní žalobu či nikoli.
4. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí odporuje čl. 8 Úmluvy, podle kterého má každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence a státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Při zvažování nezbytnosti zásahu se na jedné straně poměřují skutečnosti, které zásah mají odůvodnit. Například právní kvalifikace trestného činu a skutek sám, ale i další okolnosti, které i v případě odsouzení pro závažný trestný čin mohou být důvodem k závěru, že zásah do rodinného života není nezbytný, protože opakování trestné činnosti není pravděpodobné. Na druhé straně se poměřuje rodinná situace osoby, do

které může být zasaženo.

5. Žalobkyně na území ČR žije ve společné domácnosti se svým starším synem, který je občanem ČR. V Praze žije i její mladší syn, který je rovněž občan ČR, a žalobkyně s ním je v pravidelném kontaktu. Žalobkyně byla v roce 2023 ve výkonu trestu odnětí svobody několik měsíců, přičemž oba synové ji každý měsíc pravidelně navštěvovali, takže k oslabení rodinných vazeb v důsledku odnětí svobody žalobkyně nedošlo. Žalobkyně kromě obou synů nemá ani v ČR ani ve Vietnamu žádné blízké osoby nebo rodinné příslušníky se kterými by byla v kontaktu. Žalovaný se podmínkou „nezbytnosti“ zásahu nezabýval. Jeho úvahy směřovaly pouze k tomu, zda tento zásah je přiměřený či nikoli. Žalobkyně má za to, že zásah do rodinného a soukromého života je nezbytný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy pouze v případě, že je pravděpodobné, že cizinec, kterého se zásah týká, bude opět páchat trestnou činnost nebo jinak ohrožovat hodnoty, kterým má tento článek Úmluvy poskytovat ochranu. Žalobkyně namítá, že v jejím případě se o takovou situaci nejedná, protože se jednalo o trestnou činnost, která byla ojedinělá během třiceti dvou let jejího života v ČR. Z toho pravděpodobnost hrozby do budoucnosti nelze dovozovat.
6. Žalobkyně dále namítala, že ust. § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v rozporu ze Směrnicí Evropského parlamentu a rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“), zejména s čl. 27 odst. 2, podle kterého opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.
7. Žalobkyně je rodinným příslušníkem občana ČR, avšak není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu směrnice. Přesto se na ni ochrana směrnice na vnitrostátní úrovni vztahuje, pokud má dojít ke zrušení jejího povolení k pobytu podle § 871 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nerozlišuje mezi rodinnými příslušníky občana ČR a rodinnými příslušníky občana EU ve smyslu pobytové směrnice, a protože představuje implementaci směrnice do českého právního řádu, má žalobkyně právo se směrnicí dovolávat a trvat na tom, aby při výkladu a aplikaci § 871 zákona o pobytu cizinců bylo postupováno v souladu se směrnicí. Pobytová směrnice obsahuje tři podmínky pro zrušení oprávnění k pobytu, a sice: opatření musí být přijato z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založeno výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Žalobkyně má za to, že ani jedna z uvedených podmínek nebyla naplněna, přičemž směrnice vyžaduje splnění všech tří podmínek současně.
8. Žalobkyně dále shrnula podstatné pasáže napadeného rozhodnutí, namítala, že žalovaný se zabýval pouze otázkou, zda její trestná činnost byla závažným narušením veřejného pořádku či nikoli, ale nezabýval se tím, zda je z této trestné činnosti možno dovodit, že žalobkyně i v současnosti představuje skutečné aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný dovozuje aktuálnost hrozby pouze z toho, že ještě nevykonala nepodmíněný trest, neosvědčila se a trest není zahlazený. To však není dostačující, protože se jedná o úkony trestního řízení, které se týkají každého odsouzeného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a nevypovídají proto samy o sobě nic o tom, zda žalobkyně představuje hrozbu pro veřejný pořádek.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

9. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobkyně je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně žije v ČR většinu svého dospělého života a má veškeré významné sociální vazby pouze v ČR. Trestná činnost, pro kterou byla odsouzena, představovala ojedinělé vybočení z jinak řádného života, byť se jí dopouštěla po dobu asi jednoho roku. Byla odsouzena pro trestnou činnost daňového charakteru, tedy nikoli pro činnost, která je natolik závažná jako například násilná nebo drogová trestná činnost. Rovněž uložený trest odnětí svobody v délce dvou roků a deseti měsíců dokládá, že soud měl za to, že se nejedná o natolik závažnou trestnou činnost, aby žalobkyni nemohl být uložen tak mírný trest. V ČR žijí oba její synové, kteří jsou občany ČR. Se starším ze synů žije ve společné domácnosti. S mladším synem je v pravidelném kontaktu, protože rovněž žije v Praze. Kromě synů jiné bližší rodinné příslušníky se kterými by byla v kontaktu nemá ani ve Vietnamu ani v ČR. V případě vycestování bude odloučena od jediné skutečné rodiny, kterou má, a budou zpřetrhány i veškeré sociální vazby, které si během let v ČR vytvořila. V případě návratu do Vietnamu zůstane sama. Rozhodnutí zasáhne do vztahů s potomky, kteří oba v době výkonu trestu žalobkyni každý měsíc navštěvovali a udržovali s ní kontakt v maximální možné míře. Ve výkonu trestu byla jen několik měsíců, kde ji oba synové osobně každý měsíc navštěvovali a i jinak udržovali společný kontakt. Zrušení trvalého pobytu tedy má zásadnější dopad na rodinný život žalobkyně, než výkon trestu odnětí svobody. Žalovaný se s těmito skutečnostmi přezkoumatelně nevypořádal.
10. Žalobkyně byla za dobu svého dosavadního pobytu na území ČR vězněna v období od dne 3. 6. 2020 do dne 10. 9. 2020 ve Věznici. v. O. a od dne 27. 3. 2023 do 18. 12. 2023 ve Věznici X, kdy konec trestu měla původně stanovený na den 20. 10. 2025. Žalobkyně v ČR žije mnoho let, většinu svého dospělého života, ve výkonu trestu odnětí svobody byla jen několik měsíců. Závěr žalovaného, že kvůli výkonu trestu odnětí svobody k délce pobytu žalobkyně na území nelze v rámci posuzování přiměřenosti přihlížet, je proto nelogický a nemá oporu v zákoně (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný tedy k délce pobytu žalobkyně na území nepřihlížel, s neopodstatněným odůvodněním, že byla několik měsíců ve výkonu trestu. Dále nezohlednil věk žalobkyně, která je středního věku, je jí 55 let. Věk cizince je přitom jedním z hledisek, které má správní orgán brát v úvahu, a to zejména z důvodu posouzení, jakou má v případě ukončení pobytu v ČR možnost v jiné zemi navázat nové sociální a rodinné vazby, získat zaměstnání atd.
11. Žalovaný rovněž nepřihlédl k tomu, že vzhledem k délce pobytu v ČR má žalobkyně významné společenské vazby jen v ČR. Vazby k Vietnamu nemá intenzivní, protože od roku 1991, kdy do ČR přicestovala, byla ve Vietnamu na krátkou dobu, 5 krát až 10 krát. Intenzita vztahu ke státu, jehož je cizinec občanem je rovněž jedním z hledisek, ke kterým měl žalovaný přihlížet, když je zřejmé, že v případě 5 až 10 návštěv za 32 let je intenzita tohoto vztahu u žalobkyně velmi nízká.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný zdůraznil, že správní řízení bylo zahájeno na základě zjištění, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Nebýt protiprávního jednání samotné žalobkyně, nebyl by dán důvod pro zrušení jejího povolení k pobytu a nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Správní řízení je pouze důsledkem závadového jednání žalobkyně, která si musela být vědoma toho, že takové jednání bude

mít důsledky nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Žalobkyně sama ohrozila realizaci svého pobytu v ČR, svého soukromého a rodinného života a života svých nejbližších rodinných příslušníků. Není možné, aby žalobkyně bez ohledu na svou rodinu páchala trestnou činnost a teprve poté, co má nést následky takového jednání, začala poukazovat na svoji rodinu žijící na území ČR. Právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR.

13. Žalobkyně namítá, že lhůta stanovená pro vycestování je nezákonná, neboť z hlediska mezinárodního práva je zrušení jejího povolení k trvalému pobytu třeba považovat za vyhoštění. K této námitce žalovaný uvádí, že v daném případě se nejedná o vyhoštění, které jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR a zároveň mu stanovuje i délku, po kterou nesmí pobývat v ČR, ale pouze se cizinci odebrá pobytové oprávnění. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, odepření práva trvalého pobytu pro cizince představuje, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, opatření omezující volný pohyb osoby s velmi nízkou intenzitou, když cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území ČR, ale pouze mu neuděluje nejvyšší druh pobytu na území ČR. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území ČR v rámci trvalého pobytu. Žalovaný doplnil, že uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců je obligatorní součástí rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) tohoto zákona a žalovaný nemá možnost úvahy ohledně uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016-39). Zrušením povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě za současného potvrzení výroku rušícího povolení k trvalému pobytu by tudíž vznikla situace, kdy by žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně, neboť by nedisponovala žádným pobytovým titulem. Žalobkyně by tak byla bez své viny vystavena riziku správního vyhoštění jako opatření závažnějšího, než je zrušení povolení k trvalému pobytu s uložením povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě. Stanovení lhůty 30 dnů je naprosto běžným úkonem, tuto lhůtu žalovaný ve svých rozhodnutích stanovuje od novelizace účinné od 1. 1. 2009. Do současné doby soudy tuto praxi neshledaly nezákonnou, či v rozporu s mezinárodními předpisy.
14. K námitce žalobkyně týkající se rozporu napadeného rozhodnutí s Úmluvou žalovaný uvádí, že v případě žalobkyně žalovaný neměl pochyb o tom, že by mohlo napadeným rozhodnutím dojít k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života do té míry, že by vedl k porušení čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti lze připomenout, že Nejvyšší správní soud v obdobné situaci v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-39, poměrně výstižně shrnul, že smyslem přímé aplikace čl. 8 Úmluvy je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého života, nikoliv rušit příslušná rozhodnutí, aby v nich přibýlo několik vět o tom, že u cizince žádné důvody zakládající nepřiměřenost rozhodnutí nebyly shledány. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy řádně vypořádal.
15. Žalovaný odmítl námitku, že se dostatečným způsobem nezabýval přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu konstantně vychází z toho, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze na rozhodnutí, u kterých je tato*

povinnost výslovně stanovena zákonem (viz např. rozsudky ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51 bod 21, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47 bod 16, ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23).“ Žalobkyně spácháním úmyslného trestného činu, za který byla pravomocně odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, naplnila podmínku pro zrušení povolení k pobytu podle ust. § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a odst. 3 téhož zákona uvádí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Tudíž v dané věci postačí pouhé naplnění podmínky uvedené v § 871 odst. 1 písm. e), což je obsahem spisového materiálu prokázáno.

16. K žalobní námitce, že žalovaný neposuzoval okolnosti spáchaného trestného činu, žalovaný zopakoval, že žalobkyně byla odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, tento žalobní bod považoval za zcela irrelevantní, neboť žalovanému nepřisluší se zabývat okolnostmi trestného činu. Žalovaný není orgán činný v trestním řízení, v napadeném správním řízení neposuzuje vinu a trest žalobkyně. Aplikované ustanovení jasně konstatuje, že žalovaný zruší platnost povolení k trvalému pobytu, pokud je splněna podmínka pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalovaný nemá v daném řízení zákonem o pobytu cizinců dānu žádnou možnost správního uvážení či posouzení okolností, jak mylně uvádí žalobkyně. Žalovaný dodal, že za určitých a zcela ojedinělých podmínek s ohledem na nařízení Rady EU, či směrnice EU, by ke zrušení povolení k trvalému pobytu dojít nemuselo, muselo by se však jednat o zcela mimořádné a naprosto výjimečné okolnosti případu, což se však v tomto případě nestalo.

IV. Obsah správního spisu

17. Z obsahu spisu vyplývá, že cizinka byla odsouzena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 30 T 2/2021-5621, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci č. j. 1 To 22/2022-5792, pro spáchání zločinu krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 roky a 10 měsíců, se zařazením do věznice s ostrahou, neboť ve spolupachatelství v přesně nezjištěné době, nejméně však od 4. 4. 2019 do 3. 6. 2020 společně, v součinnosti s dalšími osobami, z toho v době nejméně od 15. 5. 2019 do 8. 4. 2020 po vzájemné předchozí domluvě, se záměrem zkrátit český stát na spotřební dani a sebe neoprávněně obohatit, pořizovaly za účelem další distribuce tabákové výroby bez příslušných dokladů prokazujících jejich zdanění a prováděli přepravu, skladování a další distribuci tabákových výrobků neoznačených platnou tabákovou nálepkou konečným spotřebitelům, a to přesto, že jim bylo znāmo, že podle § 114 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, musí být tabákové výrobky vyrobené na daňovém území ČR, na daňové území ČR dovezené nebo dopravené z jiného členského státu označeny tabákovou nálepkou a že tímto přepravují, skladují a distribuují tabákové výrobky, které jsou předmětem spotřební daně, a dále že jim vznikā povinnost tuto daň přiznat a zaplatit. Tímto neoprávněným skladováním a distribucí cigaret bez platné tabákové nálepky v celkovém množství nejméně 2 050 400 ks cigaret v době od 4. 4. 2019 do 29. 2. 2020 způsobily na spotřební dani škodu ve výši nejméně 5 392 552 Kč a neoprávněným skladováním a distribucí cigaret bez platné tabákové nálepky v celkovém množství nejméně 26 400 ks cigaret v době od 1. 3. 2020 do 3. 6. 2020 způsobily na spotřební dani

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

škodu ve výši nejméně 76 560 Kč, a dále neoprávněným skladováním tabáku ke kouření bez platné tabákové nálepky v množství 263,77 kg dne 3. 6. 2020 způsobily na spotřební dani škodu ve výši nejméně 648 874 Kč, tedy neoprávněným skladováním a distribucí tabákových výrobků bez platné tabákové nálepky, tzn. cigaret v celkovém množství nejméně 2 076 800 ks a 263,77 kg tabáku ke kouření, způsobily ČR na zkrácené spotřební dani škodu ve výši nejméně 6 117 986 Kč.

18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že v daném případě byla splněna podmínka pro zrušení trvalého pobytu dle ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinka byla odsouzená k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
19. Cizinka označila svého dospělého syna L. Q., narozeného X, občana ČR, za dalšího účastníka řízení, neboť společně žijí ve společné domácnosti. Žalovaný shledal, že u dospělého syna o přímé dotčení na jeho právech a povinnostech ve vztahu k povolení k trvalému pobytu účastnice řízení nejde.
20. Ve vyjádření k podkladům cizinka uvedla, že žije v ČR většinu svého dospělého života a trestná činnost, pro kterou byla odsouzena, představovala ojedinělé vybočení z jinak řádného života. Byla odsouzena pro trestnou činnost daňového charakteru, tedy nikoli pro činnost, která je natolik závažná jako například násilná nebo drogová trestná činnost. Rovněž uložený trest odnětí svobody v délce dvou roků a deseti měsíců dokládá, že soud měl za to, že se nejedná o závažnou trestnou činnost. Cizinka zdůraznila, že je rodinným příslušníkem občanů ČR, a proto samotné odsouzení pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nepostačuje jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, protože takový postup by byl v rozporu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. V ČR žijí oba její synové, s jedním ze synů žije ve společné domácnosti. Kromě synů jiné bližší rodinné příslušníky, se kterými by byla v kontaktu, nemá ani ve Vietnamu, ani v ČR. Zrušení povolení k trvalému pobytu by proto představovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, který nesplňuje podmínku nezbytnosti podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Daňová trestná činnost je ojedinělým vybočením z jinak řádného života a nepostačuje k odůvodnění závěru, že účastnice řízení i v současnosti představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, zákonné podmínky pro zrušení pobytu proto nejsou splněny. A to zvláště za situace, kdy ze zpráv věznice vyplývá, že účastnice řízení se ve výkonu trestu chová řádně a trest plní svůj účel. Účastnice navrhla výslech obou synů k ověření kvality jejich vzájemných vazeb a ke zjištění jaký dopad by pro ně mělo zrušení pobytu matky.
21. Žalovaný s ohledem na toto vyjádření v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že účastnice se dopustila závažné hospodářské trestné činnosti, kdy opakovaným protiprávním jednáním útočila na systém hospodaření ČR, konkrétně na řádný výběr daní jakožto prostředku pro veřejný sektor k financování funkcí státu a veřejné správy. Cizinka se trestné činnosti dopouštěla po dobu více jak jednoho roku, kdy v součinnosti s dalšími osobami, po vzájemné předchozí domluvě, se záměrem zkrátit český stát na spotřební dani a sebe neoprávněně obohatit, pořizovaly za účelem další distribuce tabákové výrobky bez příslušných dokladů prokazujících jejich zdanění a prováděli přepravu, skladování a další distribuci tabákových výrobků neoznačených platnou tabákovou nálepkou konečným spotřebitelům. Jak uvedl odvolací soud v odůvodnění odsuzujícího rozsudku, cizinka se protiprávního jednání dopustila ze ziskuchtivosti po předchozí dohodě s dalšími osobami, kdy výše zkrácené daně (více jak 6 mil. Kč) byla vyšší jak šestnásobek škody značného rozsahu. S ohledem na výše uvedené považoval žalovaný

protiprávní jednání za mimořádně závažné, a to s ohledem na způsob provedení, dobu, po kterou bylo protiprávní jednání páčáno, a zejména pak výši způsobené škody. Co se týká námitky, že nepodmíněný trest odnětí svobody byl cizince uložený pouze v dolní polovině trestní sazby, soud uložení mírnějšího trestu odůvodnil dosavadní bezúhonností cizinky, nicméně dodal, že s ohledem na rozsah zkrácené spotřební daně, délku páčání trestné činnosti a postoj k jejímu spáchání, který nesvědčí o kritickém náhledu, je uložení téměř tříletého nepodmíněného trestu odnětí svobody namístě.

22. Žalovaný nepopíral, že cizinka má na území nejbližší rodinné příslušníky, konkrétně dva syny, bylo pro něj podstatné, že oba synové jsou dospělí, oba jsou držiteli českého státního občanství, žijí každý ve svém bytě a mají stálé zaměstnání. Sama cizinka v rámci realizovaného výslechu své osoby tyto informace potvrdila. Navíc uvedla, že před svým zadržením žila v pronajatém bytě v O. Zmocněný zástupce ve vyjádření navrhl výslech obou dospělých synů cizinky s ohledem na jejich rodinné vazby, přičemž argumentoval tvrzením, že cizinka s jedním ze synů před svým zadržením žila ve společné domácnosti. Z obsahu pravomocných rozsudků soudů, opakovaných pobytových kontrol a rovněž tak z výslechu samotné cizinky vyplynulo, že před svým zadržením žila v pronajatém bytě v O, kde současně podnikala v blízké tržnici, kdy navíc v rámci této své podnikatelské činnosti páčala závažnou trestnou činnost, za kterou byla následně odsouzená k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Vzhledem ke skutečnosti, že v průběhu řízení bylo prokázáno, že cizinka před zadržením policejními orgány nežila s ani jedním svým dospělým synem ve společné domácnosti, správní orgán k navrhovaným výslechům nepřistoupil pro jejich nadbytečnost. K případnému zásahu do soukromého a rodinného života cizinky žalovaný dodal, že cizinka spáchala závažnou trestnou činnost a skutečnost, že má v ČR nejbližší rodinné příslušníky, jí prokazatelně při páčání trestné činnosti nezajímala. Páčání závažné hospodářské trestné činnosti a nelegální zisk z ní plynoucí nadřadila cizinka svým nejbližším rodinným příslušníkům i svému pobytu v ČR.
23. Pokud cizinka namítala, že v současnosti nepředstavuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, a to i z toho důvodu, že se ve výkonu trestu chová řádně a trest plní svůj účel, žalovaný uvedl, že závažné narušení veřejného pořádku spatřuje správní orgán především v charakteru spáchané trestné činnosti a způsobu jejího spáchání. V daném případě je nutné jednání cizinky považovat za narušení veřejného pořádku zvláště závažným způsobem. Celospolečenská nebezpečnost výše popsaného protizákonného jednání, i s ohledem na způsobenou škodu, je značně vysoká. Cizinka, jakožto držitelka povolení k trvalému pobytu, čerpá z tohoto pobytového oprávnění značné výhody, přesto dlouhodobě páčá trestnou činnost proti hostitelskému státu, který jí tyto výhody poskytuje. Pokud si cizinka ve věznici řádně plní své povinnosti, dá se tato skutečnost předpokládat a rozhodně k ní nelze přihlížet jako k polehčující okolnosti. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 Azs 240/2019-26, ve kterém soud mimo jiného uvedl, že dobré chování stěžovatele ve výkonu trestu není samo o sobě způsobilé toto protiprávní jednání vyvážit. Cizinka stále nepodmíněný trest nevykonala, neosvědčila se, trest není zahlazený, proto nelze akceptovat její názor, že aktuálně již není nebezpečím pro veřejný pořádek.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že z šetření je zřejmé, že cizinka se od dne 27. 3. 2023 do současné doby nachází ve výkonu trestu odnětí svobody (byla propuštěna

dne 18. 12. 2023 – pozn. soudu). Žalovaný v rámci prošetření aktuálních rodinných a soukromých vazeb cizinky realizoval výslech její osoby ve Věznici X. Cizinka do protokolu uvedla, že je svobodná. Jedinou rodinou vazbu, kterou na území ČR má jsou její dva dospělí synové. Jejich otec žije na území ČR se svojí novou rodinou. Na území dále žije bratr cizinky, se kterým není v žádném kontaktu. Na území mateřského státu žije druhý bratr cizinky, se kterým také není v kontaktu. Ve Vietnamu byla naposledy v roce 2019 jako turistka. Co se týká dospělých synů cizinka uvedla, že oba pracují a bydlí každý ve svém bytě v P.

25. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí konstatoval, že při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života je nutno posoudit na jedné straně veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku a na druhé straně zejména soukromý a rodinný život cizinky. Žalovaný vyšel z informací z Cizineckého informačního systému, z rozsudků soudů v trestních věcech, z lustrace v Centrálním registru obyvatel, v Živnostenském rejstříku, v Obchodním rejstříku a z obsahu spisového materiálu. Cizinka je svobodná, povolení k trvalému pobytu na území cizinka získala dne 18. 2. 1998. Na území ČR žijí dva dospělí synové cizinky, narození v roce 1996 a 1997, oba státní příslušníci ČR. Na území dále žije otec obou synů, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky. Žalovaný uzavřel, že rodinné a soukromé vazby považovat za důvod, proč by mohlo zrušením povolení k trvalému pobytu dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života. Zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže mít větší dopad do soukromého a rodinného života cizinky, než uložený nepodmíněný trest odnětí svobody, který cizinka v současné době vykonává ve Věznici X. Cizince zrušením pobytového oprávnění nebude znemožněn další pobyt na území ČR. Pokud žalovaný porovnal uvedené skutečnosti, pak negativní informace k cizině jednoznačně převládají a jsou daleko zásadnější, než její rodinné vazby na území ČR.
26. Žalovaný si v rámci dokazování do řízení dále vyžádal informaci Vězeňské služby ČR o historii věznění cizinky na území ČR. Podle obdržené informace byla cizinka za dobu svého dosavadního pobytu na území ČR vězněna v období od dne 3. 6. 2020 do dne 10. 9. 2020 ve V. v. O. a od dne 27. 3. 2023 do současné doby ve Věznici X, kdy konec trestu byl stanovený den 20. 10. 2025. Žalovaný k tomuto odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 7 A 324/2011-48, podle kterého: *„dobu výkonu trestu odnětí svobody však nelze považovat za skutečnost, ke které správní orgán by měl přihlížet ve prospěch cizince. Výkonem trestu odnětí svobody si cizinec nevytváří vazby k zemi pobytu ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy takové vazby, které zákonodárce považuje za ochrany hodné, resp. vylučující zásah státu do poměrů cizince.“* Ani délku pobytu cizinky na území tak nelze považovat za důvod, proč by rozhodnutí mohlo být nepřiměřené. Rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k rodinným vazbám i z toho důvodu, že do soukromých nebo rodinných vazeb si výrazně zasáhla sama zejména cizinka, a to spáchanou trestnou činností a následným odsouzením. Cizinka je držitelkou celkem 4 živnostenských oprávnění, jejichž činnost má v současné době přerušenu. Podle evidence Ministerstva spravedlnosti (Obchodní rejstřík) cizinka není vedena jako fyzická osoba - podnikatel. Z uvedeného je zřejmé, že ani z ekonomického hlediska nelze zrušení trvalého pobytu považovat za nepřiměřené. Cizinka se v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, svoji obchodní činnost tak nemůže provozovat. V daném případě zrušení trvalého pobytu bude znamenat určitý zásah do života cizinky i z ekonomického hlediska, nicméně se nebude jednat o zásah nepřiměřený. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs

312/2016-59, podle kterého skutečnost, že cizinec nemá, popřípadě má velmi nízké příjmy, považuje soud za pouhý následek jeho předchozí trestné činnosti, který si přivodil svým vlastním zaviněným protiprávním jednáním. Žalovaný uzavřel, že cizinec nic nebrání v tom, aby si po uplynutí uvedeného trestu, případně po zahlázení odsouzení, zažádala o udělení nového pobytového oprávnění. Provedenou lustrací v evidenci katastru nemovitostí bylo zjištěno, že cizinka není majitelkou nemovitosti, kde je aktuálně přihlášena k pobytu na území. Žalovaný též odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, podle kterého si cizinec měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu pobytového oprávnění. S ohledem na uvedené v tomto případě nepřiměřenost vydaného rozhodnutí nezpůsobí ani délka pobytu cizinky v ČR. Cizinka se trestné činnosti dopustila vědomě, jistě jí bylo známo, že takovéto konání je protizákonné a hrozí za ně trest a rovněž i možná ztráta pobytového oprávnění, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, a ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Uvedená trestná činnost navíc nesvědčí o řádném začlenění do společnosti. K integraci cizinky do společnosti žalovaný konstatoval, že dle názoru Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, je míra integrace cizince do české společnosti zcela irrelevantní a nelze ji považovat za výjimečnou a hodnou ochrany, pokud cizinec spáchá závažnou trestnou činnost na území. V rámci posouzení přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí je třeba odkázat i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2016, č. j. 11 A 85/2014-108, v němž se uvádí, že bylo v moci cizince své jednání ovládnout a zdržet se ho ve svém zájmu. Cizinka se však rozhodla jinak, a proto je na ní, aby nesla následky svého jednání. Žalovaný poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 312/2016-59: *„Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé.“* Při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného života cizinky správní orgán vycházel rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013 -35, kdy soud ve věci zamítnutí kasační stížnosti uvedl: *„Samotný závěr, že rodina stěžovatele již jednou absolvovala delší odloučení a tuto situaci zvládla, lze považovat za zcela logický. Fakt, že rodina stěžovatele již dříve dočasně odloučení překonala, jistě implikuje předpoklad, že tomu tak bude i nyní. Půjde nepochybně o citelný zásah do rodinného soužití (nerozhodnou-li se manželka a dcera stěžovatele následovat), z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný. Stěžovatel nesmí opomínat, že do současné složité situace se dostal především sám svým vlastním jednáním, kdy na území ČR porušoval dlouhodobě právní předpisy.“* V této souvislosti poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, kde se uvádí, že *„Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že*

když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít.“ Žalovaný rovněž poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2015, č. j. 10 A 181/2014-37, kde se uvádí „jestliže cizinec poukazuje na soukromé i rodinné komplikace způsobené rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu, nelze než konstatovat, že takováto situace nemusela nastat, pokud by cizinec po celou dobu svého pobytu na území ČR dodržoval právní předpisy ČR. Není rozhodně ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec, který, ačkoliv mu byl povolen trvalý pobyt, právní předpisy České republiky nerespektuje a nedodržuje, v důsledku čehož byl dokonce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Právě tato skutečnost pravomocného odsouzení je v projednávané věci rozhodná pro posouzení hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince“. Žalovaný zdůraznil, že ve veřejném zájmu není, aby na území ČR pobývala cizinka s uděleným povolením k trvalému pobytu, která byla pravomocně odsouzená k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinka porušuje zákony ČR, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizince zůstal. Podle rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Tento názor potvrdil Ústavní soud i ve svém usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II ÚS 59/06, či v nálezu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. III. ÚS 443/17. Zrušením povolení k trvalému pobytu nedojde k porušení Úmluvy. Navíc nelze dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k trvalému pobytu. Soudní vyhoštění jednoznačně zakazuje pobyt cizinky v ČR a zároveň jí stanovuje i délku, po kterou nesmí pobývat v ČR, kdežto správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu cizince pouze odebírá nejvyšší pobytové oprávnění, které může cizinka, vyjma občanství, v ČR získat. Povolení k trvalému pobytu na území cizího státu není základním lidským právem, a proto jeho zrušením nemůže dojít k porušení. Zrušení trvalého pobytu v daném případě není v rozporu s čl. 8 Úmluvy, neboť důvody, proč se toto řízení vede, jsou podřaditelné pod výčet důvodů uvedených v čl. 8 Úmluvy, které umožňují zásah správního orgánu do soukromého nebo rodinného života účastnice řízení. Žalovaný nepopřel, že v daném případě dojde k zásahu do soukromého nebo rodinného života účastnice, tento zásah je však zcela legální a je v souladu s čl. 8 Úmluvy a nelze jej považovat za nepřiměřený, když cizinka neuvedla žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila.
28. Žalobkyně nesouhlasila s hodnocením žalovaného, že pro zrušení jejího trvalého pobytu postačuje bez dalšího její odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a nesouhlasila též s posouzením zásahu do soukromého a rodinného života.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

29. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí je poměrně nepřehledné, na mnoha místech opakuje obdobnou argumentaci, hojně odkazuje na judikaturu, ovšem bez bližší úvahy, zda odkazovaná rozhodnutí lze skutečně na případ žalobkyně vztáhnout. Z rozhodnutí je obtížně zjištělné, jaká část se věnuje samotnému posouzení naplnění podmínek pro eurokonformní výklad § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tedy zda jsou vůbec naplněny důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu, a jaká část se věnuje následnému posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života.
30. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
31. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
32. Podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
33. Soud shledal důvodnou námitku žalobkyně, že ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je nutné vykládat s ohledem na znění pobytové směrnice. K nutnosti aplikace eurokonformního výkladu tohoto ustanovení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, kde konstatoval, že pobytová směrnice upravuje právo trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (přičemž český zákonodárce vztáhl tuto právní úpravu i na rodinné příslušníky občanů ČR, tzv. vnitrostátní dorovnání upravené v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) a podmínky jeho zániku, a proto i rozhodování žalovaného o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie spadá do rozsahu této směrnice. Pobytová směrnice se vztahuje na všechny držitele práva trvalého pobytu podle této směrnice, bez ohledu na to, zda stále splňují definici rodinného příslušníka občana Evropské unie.
34. Při porovnání znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, který upravuje opatření zakládající se na ochraně veřejného pořádku, je zjevné, že uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců neodpovídá požadavkům pobytové směrnice. Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, uvedl, že existují dvě možnosti, jak tento nesoulad řešit. Prvním je dovodit přímý účinek čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a neaplikovat § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců z

důvodu rozporu tohoto ustanovení se směrnicí. V takovém případě by bylo možné aplikovat § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které spíše odpovídá požadavkům pobytové směrnice. Druhou možností je dovodit nepřímý účinek směrnice, ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyložit ve světle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a takto jej na posuzovaný případ aplikovat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 Azs 339/2019–27, postupoval druhou cestou, tedy dovodil aplikovatelnost § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ovšem vyložil jej v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice. Ačkoliv Ústavní soud následně tento rozsudek zrušil nálezem sp. zn. I. ÚS 945/20, neměl k řešení zvolenému v tomto ohledu Nejvyšším správním soudem námitky, neboť se jedná o jedno z možných řešení.

35. Z uvedeného tedy plyne, že žalovaný měl vycházet z toho, že se pobytová směrnice na žalobkyni vztahuje, i když v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Zda žalovaný z tohoto východiska skutečně vycházel, není z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, ač se žalobkyně ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí použití pobytové směrnice výslovně domáhala, žalovaný se k tomuto podstatnému aspektu v napadeném rozhodnutí výslovně nepostavil. Zároveň je však z obsahu napadeného rozhodnutí zřejmé, že nevycházel pouze ze samotného odsouzení žalobkyně, ale částečně přistoupil též k hodnocení okolností případu žalobkyně (v reakci na vyjádření zástupce žalobkyně). Postoj žalovaného k této otázce není zcela konzistentní, když ve vyjádření k žalobě uvádí, že podmínky pro zrušení pobytového oprávnění k žalobě byly dostatečně naplněny již samotným odsouzením k nepodmíněnému trestu odnětí svobody s tím, že jakékoli okolnosti trestné činnosti není oprávněn hodnotit.
36. Z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20 vyplývá, že při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, i při jeho následném soudním přezkumu, je třeba v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice zvážit existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti. Ústavní soud v právě uvedeném nálezu mj. uvedl, že *„při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivce byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.“* V rámci interpretace čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice Ústavní soud vyložil, že *„unijní právo brání omezení práva pobytu založenému na důvodech obecné prevence, o kterém je rozhodnuto s cílem odradit ostatní cizince, obzvláště bylo-li takové opatření přijato automaticky v důsledku odsouzení pro trestný čin, aniž by bylo přihlédnuto k osobnímu chování pachatele trestného činu nebo nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek.“*
37. Také Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře vymezil hlediska, která by měla být při výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců ve světle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice vzata do úvahy. Přitom je třeba vyjít z toho, že ustanovení umožňující zrušit povolení k pobytu z důvodu ochrany bezpečnosti nebo veřejného pořádku nemá sankční charakter, nýbrž výhradně preventivní. Kriminální minulost cizince jistě může být základem úvahy o tom, zda i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty

předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti, chování cizince ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestní činnosti atd. (rozsudek ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32).

38. Posouzení aktuálnosti hrozby pro základní zájmy společnosti žalovaným nelze považovat za dostatečné. Žalovaný se sice zabýval kromě typové závažnosti trestného činu a obecné škodlivosti tohoto typu trestné činnosti i výší škody, délkou páčání trestné činnosti, pohnutkou a postojem žalobkyně k její trestné činnosti, pominul však zhodnotit další skutečnosti, zejména velmi dlouhou předchozí trestní bezúhonnost a uložení trestu při spodní hranici zákonné trestní sazby, též nebylo reflektováno její následné chování ve výkonu trestu odnětí svobody. Kromě jednání naplňujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byla žalobkyně odsouzena, žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní okolnosti jejího osobního jednání, dokazující, že právě osobní chování žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti, když nelze přehlédnout velmi dlouhou předchozí bezúhonnost žalobkyně a velmi dlouhý pobyt žalobkyně na území ČR. Žalovaný nezjišťoval a nehodnotil, zda žalobkyně již uhradila peněžitý trest, nezjišťoval, jak se chovala ve vazbě a ve výkonu trestu odnětí svobody, zda jí byly uděleny kázeňské odměny či tresty, jakým způsobem se zapojila do programů převýchovy, zda byla ve výkonu trestu zaměstnána. To vše jsou skutečnosti významné pro úsudek, zda je pravděpodobné, že by žalobkyně v budoucnu mohla závažně narušit veřejný pořádek či jiné základní zájmy společnosti.
39. V rozhodnutí tedy sice byly zmíněny konkrétní skutkové okolnosti trestného činu, za kterých byla žalobkyně odsouzena, ale nebyly hodnoceny ve vztahu k žalobkyni takovým způsobem, aby ukazovaly na skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti, zejména pro dobu po jeho odsouzení.
40. Žalovaný výslovně odmítl reflektovat chování žalobkyně ve vězení. Součástí správního spisu je zpráva ze dne 19. 9. 2023 o hodnocení z výkonu trestu, tato zjištění však žalovaný do svého rozhodnutí nijak nepromítl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že pokud si žalobkyně ve vězení řádně plní své povinnosti, rozhodně k tomu nelze přihlížet jako k polehčující okolnosti. Tento názor opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 Azs 240/2019-26. Soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí využívá hojně odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ale v mnoha případech nereflktuje zcela odlišný skutkový základ, při kterém byly určité závěry vysloveny. V případě projednávaném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 Azs 240/2019 cizinec byl odsouzen opakovaně za závažnou trestnou činnost (za trestný čin pohlavního zneužívání v roce 2008, v roce 2009 za trestný čin podvodu a následně mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na 10 let pro zločin vraždy ve stadiu pokusu), to za situace výrazně kratší doby pobytu v ČR (celkově 12 let, částečně však strávených ve vazbě či výkonu trestu odnětí svobody). Je logické, že za této situace Nejvyšší správní soud uzavřel, že toto protiprávní jednání nemůže vyvážit dobré chování ve výkonu trestu (podtržení doplněno soudem). Závěr, že chování žalobkyně ve výkonu trestu není relevantní, nemůže v nyní projednávaném obstát. Stejně tak neobstojí závěr, že pokud k datu vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody, je na ni třeba automaticky hledět jako na potenciálního narušitele veřejného pořádku (když se dosud nemohla osvědčit a trest nebylo možno zahladit).

41. Nezohľadnení výše predestinovaných skutočností činí záver žalovaného o naplnení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobyte cudzinců nepreškumatelným pro nedostatky důvodů. Odůvodnění neodpovídá požadavkům čl. 27 odst. 2 bytové směrnice, ani návazné judikatury Soudního dvora EU (rozsudek ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10 Christo Gajdarov, § 38; rozsudek ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, § 24; nebo rozsudek ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16 K. a H. F., § 56). Neobstojí ani ve světle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20.
42. Soud tudíž shledal důvodnou námitku, v níž žalobkyně namítla nedostatečné posouzení, zda její osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud konstatuje, že tyto úvahy nemůže sám doplnit, neboť úkolem soudu v řízení o žalobě není odstraňovat vady řízení a doplňovat odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí (srovnej bod 38 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32).
43. Pokud jde o námitky žalobkyně vůči posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, touto otázkou je předčasné se zabývat. Jak vysvětlil Ústavní soud v bodu 52 shora citovaného nálezu sp. zn. I. ÚS 945/20, povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí z hledisek zmíněných v § 174a zákona o pobyte cudzinců nastupuje teprve tehdy, jsou-li naplněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Protože v případě žalobkyně tato otázka nebyla žalovaným posouzena dostatečně, bylo by předčasné zabývat se zásahem do soukromého a rodinného života. Přiměřenost zrušení trvalého pobytu bude žalovaný znovu posuzovat, a to i s přihlédnutím k případným změnám pro takové posouzení rozhodných skutečností.
44. Při posouzení přiměřenosti žalovaný zváží vazby žalobkyně k ČR a jejím rodinným příslušníkům, kteří zde žijí, a závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobkyně dopustila. Vyjde přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (viz např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Žalovaný se vypořádá s argumentací žalobkyně, že ke své vlasti již nemá žádné vazby a že je již staršího věku.
45. Soud dále upozorňuje na zjevnou nesprávnost názoru ve vyjádření k žalobě, že v případě žalobkyně nebylo nutné přiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života posuzovat, v případě rušení povolení k trvalému pobytu tuto povinnost zákon stanoví výslovně, judikatura odkazovaná ve vyjádření k žalobě tak není přiléhavá.

46. Nad rámec nezbytného lze pouze poznamenat, že výslech účastníka řízení či svědka je důkazním prostředkem, a tedy slouží k prokázání tvrzení účastníka. Účelem výslechu tak nemůže být nahrazovat chybějící tvrzení nebo je zjišťovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2022, č. j. 4 Azs 166/2022–60, ze dne 10. 3. 2023, 4 Azs 6/2023–32). Bylo na žalobkyni, aby v řízení uvedla všechny skutečnosti, které jsou podle ní pro věc významné, zejména ve vztahu k rozsahu a intenzitě soukromého a rodinného života na území ČR. Pokud žalobkyně navrhla výslechy za účelem zjišťování dopadů a zjišťování vazeb, postupoval žalovaný správně, pokud k výsledkům nepřistoupil (byť z odlišných důvodů, tj. z důvodu nevedení společné domácnosti, což by však nemělo být rozhodující kritérium pro konstatování nadbytečnosti důkazu, nadto nevedení společné domácnosti se synem před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody jednoznačně nevyplývá ze správního spisu).
47. Soud dále upozorňuje, že nelze v projednávaném případě postavit přiměřenost zásahu na skutečnosti, že žalobkyně strávila určitou dobu ve vězení, a dovodit z toho, že zásah spočívající ve zrušení pobytového oprávnění bude méně intenzivní, když je nutno vzít v úvahu délku bezproblémového pobytu žalobkyně na území ČR v délce 32 let a dobu strávenou ve vazbě či výkonu trestu odnětí svobody (zhruba jeden rok), kdy nebylo zohledněno, že oba synové žalobkyni ve vězení pravidelně navštěvovali. Žalovaným odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 7 A 324/2011–48, vycházel ze zcela jiné situace, cizinec pobýval na území ČR 13 let, odsouzený byl k trestu 11 let nepodmíněného odnětí svobody, městský soud odmítal do celkové doby pobytu, kdy si cizinec utváří vazby, započítat významnou délku pobytu cizince ve vězení.
48. Pokud žalovaný na mnoha místech odkazoval při posouzení přiměřenosti zásahu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016–59, soud konstatuje, že je nutno zohlednit rozdílný skutkový základ, kdy v odkazovaném případě se cizinec trestné činnosti se dopouštěl ve značném rozsahu a jako člen organizované skupiny tím, že v letech 2006 až 2008 prodával tablety, které se používají k výrobě metamfetaminu, za což byl potrestán trestem odnětí svobody ve výši 8 let, zákazem činnosti na dobu 10 let, a peněžitým trestem ve výši 3 000 000 Kč. Také délka pobytu byla zhruba o deset let kratší než v případě žalobkyně. Byť tedy soud závěry Nejvyššího správního soudu k posuzování přiměřenosti nijak nezpochybňuje, nelze opomenout situaci, na základě které byly vysloveny. Obdobně v odkazovaném případě projednávaným Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Azs 147/2016 cizinec páchal úmyslně, po dobu několika měsíců, za účelem dosažení zisku, trestnou činnost spojenou s drogami, za což mu byl uložen nepodmíněný trest 6 roků odnětí svobody, také s ním již dříve bylo vedeno na území Spolkové republiky Německo řízení pro porušení cizineckého zákona (falešná identita) a pro porušení zákona o zbraních a dále na území Francouzské republiky řízení pro porušení cizineckého zákona (tři falešné identity).
49. Konečně pokud žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013–35, když akcentoval, že rodina již jednou absolvovala delší odloučení a tuto situaci zvládla, soud i zde spatřuje podstatné rozdíly ve skutkovém základě, když v odkazovaném případě šlo o odloučení zcela dobrovolné, zároveň v případě žalobkyně nebylo přihlédnuto k pravidelným návštěvám synů žalobkyně v době jejího věznění a ke krátké době pobytu ve vězení.
50. Pokud žalobkyně zpochybňovala zákonnost stanovení lhůty pro vycestování, soud této námitce nepřisvědčil.

51. Podle § 871 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, současně stanoví lhůtu pro vycestování z území. Obdobně ministerstvo postupuje v případech, kdy platnost povolení k trvalému pobytu byla zrušena podle odstavce 2. Rodinný příslušník občana Evropské unie je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
52. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, uvedl, že uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců obligatorní součástí rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Za předpokladu naplnění zákonných podmínek opakovaného narušení veřejného pořádku závažným způsobem a přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu § 77 odst. 3 nedává správním orgánům možnost úvahy ohledně uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě. Zároveň platí, že s uložení povinnosti vycestovat je podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců spjata udělení výjezdního příkazu, který v souladu s § 17 písm. d) opravňuje cizince k pobytu na území po dobu jeho platnosti. Zrušením povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě za současného potvrzení výroku rušícího povolení k trvalému pobytu by tudíž vznikla situace, kdy by cizinec pobýval na území ČR neoprávněně, neboť by nedisponoval žádným pobytovým titulem, byl by tak bez své viny vystaven riziku správního vyhoštění jako opatření závažnějšího, než je zrušení povolení k trvalému pobytu s uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě. Za druhé je třeba rozlišovat uložení povinnosti vycestovat jako zákonného důsledku zrušení pobytového oprávnění od jejího nuceného výkonu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že cizinec má k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit.
53. K této problematice dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 Azs 269/2022-27, konstatoval: „[r]ozhodnutí o ukončení přechodného pobytu je oproti jiným typům rozhodnutí mírnější povahy s nejmenším zásahem do práv jednotlivých účastníků řízení (srov. s účinky správního vyhoštění dle § 118 zákona o pobytu cizinců nebo povinností opustit území dle § 50a téhož zákona). Ukončení přechodného pobytu a stanovení lhůty k vycestování vede k tomu, že cizinci je stanovena určitá doba, po kterou je na daném území ‚tolerován‘ (obdobně působí i samotný výjezdní příkaz). Jakkoliv má vydání výjezdního příkazu [spojené se stanovením lhůty k vycestování – pozn. soudu] vést primárně k přípravě na vycestování cizince z území ČR, nemůže-li cizinec vycestovat, má právo v době platnosti výjezdního příkazu požádat o povolení k přechodnému pobytu, mj. o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (vyjma důvodu podle § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona, k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32).“ Ačkoli soudy uvedené závěry formulovaly ve vztahu k ukončení přechodného pobytu, lze je použít i na zrušení povolení pobytu trvalého. Zrušení trvalého pobytu totiž oproti rozhodnutí o správním vyhoštění nebo rozhodnutí o povinnosti opustit území obdobně jako zrušení přechodného pobytu představuje rozhodnutí mírnější povahy s menším zásahem do práv jednotlivých účastníků řízení.
54. Soud dále k tomuto konstatuje, že žalobkyně nebyla nucena vycestovat ve stanovené lhůtě, neboť soud rozhodl o žalobě dříve, než uplynula doba stanovená k vycestování (z výpisu z centrální evidence vězňů vyplývá, že žalobkyně byla propuštěna dne 18. 12. 2023). Z téhož důvodu také soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku

žalobě.

55. Pro úplnost soud uvádí, že nepřehlédl, že žalobkyně v záhlaví žaloby označila jako další účastníky řízení dva dospělé syny, avšak v žalobě nijak nevymezila, z jakých důvodů by měly tyto osoby být osobami zúčastněnými na řízení, tedy v čem spočívá jejich přímé dotčení na veřejných subjektivních právech či povinnostech. Žalobkyně ani v žalobě netvrdila, že tyto osoby měly být účastníky řízení před žalovaným a z jakých důvodů. Soudu tedy není zřejmé, z jakých skutečností žalobkyně podmínky pro postavení synů jako osob zúčastněných na řízení dovozuje, zároveň takové skutečnosti nevyplynou ani z obsahu správního spisu, vyjma tvrzení, že žalobkyně sdílí společnou domácnost s jedním ze synů, což však soud neshledal jako důvod pro postavení osoby zúčastněné na řízení. Soud tedy se syny žalobkyně jako s osobami zúčastněnými na řízení nejednal.
56. Soud uzavírá, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu postrádalo uvedení důvodů, jež by odpovídaly eurokonformnímu výkladu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a judikatuře k Úmluvě. Soud tedy podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil pro nedostatek důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s.
57. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán. Bude na žalovaném, aby znovu posoudil důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, a to eurokonformním způsobem, a uvedl přezkoumatelné úvahy ohledně otázky, zda okolnosti spáchání zločinu žalobkyní a jejího odsouzení, spočívající výhradně v jejím osobním chování, představují skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a poté přistoupil k novému posouzení přiměřenosti ukončení trvalého pobytu žalobkyně na území ČR (při zohlednění případných změn, ke kterým mohlo v mezidobí dojít).
58. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], odměnou za jeden úkon právní služby po 1 550 Kč: návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [§ 11 odst. 2 písm. a) analogicky], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto tří úkonů (§ 13 odst. 4) a částkou 1 816,50 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, neboť zástupce je registrován k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náklady zastoupení advokátem tak činí 10 466,50 Kč a náklady řízení celkem 13 466,50 Kč, žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené 30 denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. ledna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně